

[Riishøj]

fond er også med i regeringens redegørelse, dog i en noget udvandet skikkelse.

Vi hilste velkommen, at bl.a. LO så klart har taget afstand fra denne fond i den udformning, som den fik oprindeligt. Vi håber meget, at vi kan nå frem til en større fleksibilitet, når det gælder indkøb, f.eks. at bistandsmissionerne hurtigere kan få de leverancer i akutte situationer, som de har brug for i deres konkrete arbejder. Den type fleksibilitet håber vi kan blive et resultat af det arbejde, vi åbenbart også på dette felt skal have i Udenrigsudvalget.

SF er også optaget af, hvordan vi i højere grad kan få dansk erhvervsliv engageret positivt i ulandsarbejdet, men for os er det altafgørende, at vi får en kortlægning af, hvordan erhvervsleverancerne konkret virker i udviklingslandene i dag. Lever de op til fattigdomsmål-sætningen? Lever de op til at hjælpe kvinderne? Til at oprette miljøet? Eller er det sådan, at der trænges til en radikal eller markant ændring af indholdet af disse erhvervsleverancer, for at de kan leve op til målsætningen? Vi mener, der er behov for, at vi får en uafhængig arbejdsgruppe, der kan kortlægge disse problemer og lægge op til konkrete forslag, som vi kan diskutere her.

Vi har nu hørt Socialdemokratiet stille forslag om et egentligt forum. Det kan vi godt gå med til, men jeg håber alligevel, at de får – det vil vi i hvert fald foretrække – en egentlig arbejdsgruppe, der operativt kan foreslå konkrete forbedringer af indholdet af erhvervsleverancerne.

Vi har hørt om mange mislykkede projekter i den tredje verden, vi hører mindre om de vellykkede. Men lad os få en konkret kortlægning af, hvordan det faktisk ligger, og hvor dansk erhvervsliv burde engagere sig for at leve op til de nye målsætninger for udviklingsbistanden.

Så har Danidadebatten jo også i høj grad drejet sig om forholdet mellem bilateral og multilateral bistand. Vi tilslutter os i SF grundprincippet om 50/50 pct. på bilateral og multilateral bistand. Vi synes også, det er beklageligt, at Danmark ikke har fået flere leverancer fra de multinationale organisationer, forudsat naturligvis, at vores leverancer har en bedre kvalitet end leverancerne fra de andre rige lande.

Spørgsmålet er, om vi handler professionelt nok. Jeg har set en artikel herom i Ingeniøren

for nylig, og jeg har også hørt mange fortælle, at vi simpelt hen ikke godt nok evner at trænge igennem de internationale bureaukratier, når der skal tages stilling til leverancer. Men vi er naturligvis positive over for, at vi skal gøre en bedre indsats her, forudsat stadig væk, at det er kvaliteten, der er det altafgørende som udgangspunkt.

Så er der spørgsmålet om vores EF-bistand. Fru Inger Harms vil senere i et selvstændigt indlæg beskæftige sig med denne problematik. Vi leverer omkring 350 mio. kr. til EF-udviklingsarbejdet, og spørgsmålet er altså her, om vi i den grad, vi burde, lever op til fattigdomsmål-sætningen. Der er i hvert fald i handlingsplanen en helt konkret kritik af den måde, EF arbejder med udviklingsspørgsmål på, specielt når det gælder spørgsmålet om evaluering af bistanden.

Jeg har set i dag i dagspressen, at formanden for Danida åbenbart i EF har rejst problematikken, og kan vi få konkrete fremskridt her, således at vi får ind nogle evalueringer i bistanden, som vi kan tage konkret stilling til, vil det naturligvis være et fremskridt. Jeg håber, vi kan komme igennem med det i EF.

Vi kan også tilslutte os, at det naturligvis må være de internationale organisationer, der bedst lever op til målsætningen om at bekæmpe fattigdom, oprette miljøet, hjælpe kvinderne, som skal have de største bidrag. Der må vi ud fra 50/50 pct.-fordelingen naturligvis også bruge kvalitetsvurderinger, og vi vil også gerne her indgå i arbejdet.

Til slut vil jeg nævne spørgsmålet om det sydlige Afrika. For os er det i hvert fald afgørende, at realvæksten i bistanden til SADCC-landene vil fortsætte, og at vi her intensiverer det nordiske samarbejde. Den omlægning, der måtte komme i modtagerlandekredsen, skal i hvert fald ikke gå ud over lavindkomstlandene i Afrika.

Jeg håber også, at vi stille og roligt kan få klaret spørgsmålet om ANC-repræsentationen i Danmark. Jeg ved godt, det er et hjørne af denne debat, men det er ikke klogt i en tid, hvor der sker så store ting i det sydlige Afrika, hvor ANC internationalt kører et utrolig dygtigt og fleksibelt arbejde, at vi så ikke i det mindste har de samme støtteordninger til ANC, som man har i de andre nordiske lande, og som også andre nordiske lande under borgerlige regeringer har.